

Ystävyysdynamiikka ja ryhmät

ks. Jonna Myllykangas KIRJOITTAJA PIIRISSÄ (2017)
<https://jyx.jyu.fi/handle/123456789/54543>

Farrell, Michael P. 2001. COLLABORATIVE CIRCLES - Friendship Dynamics & Creative Work. The University of Chicago Press. Chicago. Luku 3: Voices in the Circle: The Fugitive Poets in the Formation, Rebellion and Quest Stages (68–113)

Piirin äänet: Fugitive Poets -ryhmä muodostus-, kapina- ja etsintävaiheessa

Ryhmän vaikutus sen jäsenten luovaan työhön on merkittävä. Voidaan perustellusti väittää, että ilman ryhmän olemassa oloa osa sen jäsenistä ei olisi koskaan pystynyt siihen taiteelliseen tai psykologiseen kehitykseen, jonka he ryhmän kautta kykenivät saavuttamaan.

Seuraavassa tarkastellaan nuorista nashvilleläisistä runoilijoista koostunutta Fugitive Poets -ryhmää, joka muodostui yhteistyöpiiriksi vuonna 1914. Piiri oli olemassa noin viidentoista vuoden ajan. Tarkastelussa vertaillaan ryhmän toimintaa ranskalaisten impressionistien yhteistyöpiiriin. Vertailun kautta pyritään tunnistamaan yhteneväisyyksiä piirien kehitysvaiheissa.

Muodostusvaihe

Fugitive Poets -ryhmän aloittaessa tapaamiset kukaan sen jäsenistä ei nähnyt heitä kirjallisena piirinä, eikä yksikään ollut vielä edes ajatellut kirjoittavansa runoja. Tapaamiset liittyivät lähinnä filosofisiin keskusteluihin. Ryhmä syntyi alun perin Sidney Hirschin ympärille. Muiden muassa Donald Davidson kiinnostui Sidneyn erikoisesta tavasta pakottaa keskustelukumppani pohtimaan asioita, ja vaikka Davidson koki olevansa keskusteluissa alakynnessä, hän palasi muiden jäsenten tavoin aina takaisin.

Ryhmän tapaamiset rutinoituivat nopeasti tuolien asettelua ja aikataulujen tarkkaa noudattamista myöten. Uusien jäsenhokkaiden oli täytettävä ryhmän asettamat kriteerit, ja he joutuivat olemaan älyllisesti ”varpaillaan” ja valmiina sekä kirjallisiin että tiedollisiin

haasteisiin. Impressionistien kuvataidekeskeisyyden tapaan myös Fugitive-ryhmä keskittyi toiminnassaan vain kirjallisuuteen liittyviin asioihin sulkien ulkopuolelle jäsentensä henkilökohtaisen elämän.

Kapinavaihe

Kapinavaiheen käynnistää yleensä ryhmän jäsenen keskinäisen luottamuksen syventyminen. Fugitive-piirin siirtyessä käynnistysvaiheesta kapinavaiheeseen, tapaamisten luonne muuttui kritiikiksi vallalla olevia ajatusmalleja kohtaan ja erityisesti yliopistomaailman ideologiaa vastaan. Sekä impressionistien että Fugitive-ryhmän jäsenten vaikutus toinen toisiinsa muistuttaa lasten kielellisen ja moraalisen kehityksen vaiheita. Jäsenet oppivat toisiltaan loogista ja luovaa ajattelua, ja tätä kautta kokivat kasvavansa.

Kapinavaiheessa olevista yhteistyöpiireistä voidaan löytää neljä epämuodollista roolia. *Tyranni* edustaa ryhmän vastustuksen kohteina olevia perinteisiä arvoja. *Syntipukki* puolestaan toimii ryhmän muiden jäsenten pelkojen ja epävarmuuden ilmaisun kohteena. *Pelastusrenkaan* tavoin jäseniä pinnalla pitävä henkilö pyrkii lieventämään ryhmän jäsenten negatiivisia tunteita. Jäsenten pyrkiessä tasapainoon omien arvojensa ja ryhmän arvojen kanssa, ja heidän tältä pohjalta ottaessaan kantaan toistensa töihin, saattaa syntyä tiukkojakin konflikteja. *Rauhantekijän* roolina on tasapainotella ryhmän yhtenäisyyttä.

Etsintävaihe

Ensimmäisen maailmansodan aiheuttaman keskeytyksen jälkeen ryhmä palasi yhteen ja yhteinen kiinnostus lyriikkaa kohtaan kirkastui. Tässä etsintävaiheessa ryhmän jäsenet alkoivat lukea runoja toisilleen ja myös heidän oma kirjoittamisensa vakiintui ja he ryhtyivät kukin tavoittelemaan aktiivisesti omaa ääntä runoilijoina. Tässä vaiheessa ryhmä hyväksyi laajasti erilaiset runouskäsitteet.

Ryhmä päätyi lopulta julkaisemaan omaa, Fugitive-runolehteä. Aluksi he kirjoittivat nimimerkkien suojissa, mutta positiivisen palautteen rohkaisemina ja siinä pelossa, että joku muu vie kunnian itse kunkin onnistuneilta tekstiltä, he julkaisivat lopulta myös omilla nimillään.

Lehden julkaisuutoiminnan myötä ryhmän jäsenten toisiaan kohtaan asettama vaatimustaso nousi: runojen tuli olla julkaisukelpoisia ja kaikkien tuli osallistua lehden toimittamiseen.

Lopulta ryhmä hajaantui. Osa palasi vanhoihin ammatteihinsa ja osa jatkoi kirjallisella uralla.

Ryhmän toimintaa edesauttaneet rakenteelliset ja kulttuuriset olosuhteet

Fugitive-ryhmän koossa pysyminen perustui otollisiin ympäristötekijöihin, ryhmän kokoonpanoon ja onnistuneella tavalla vaihtuviin johtajarooleihin ryhmän eri vaiheiden aikana.

Vanderbilt-yliopistolla oli merkittävä rooli piirin syntymiselle. Se toimi aatteellisena alustana tuoden yhteen saman asenne- ja arvomaailman jakavia nuoria, samaan tapaan kuin Pariisin taidemaailma impressionisteille.

Vaikka Vanderbilt toimi ryhmälle eräänlaisena yhteen saattajana, ei yliopistolla ollut resursseja tarjota opiskelijoilleen kovinkaan laajaa mentoritoimintaa. Tämä johti osaltaan siihen, että opiskelijat kääntyivät toistensa puoleen, sillä he kokivat opettajilta saadun tuen olevan riittämätöntä. Toisaalta he pitivät itseään ja näkemyksiään valtakäsitysten ulkopuolisena, samalla tapaa kuin impressionistit tavatessaan toisiaan Pariisin taidevirtausten marginaalissa olevilla studioilla.

Yhtenä merkittävänä syynä Fugitive-ryhmän muodostumiseen toimi jäsenten pitkälti samanmielinen arvomaailma. Heidän taustansa olivat pääpiirteissään samanlaiset ja heidän tapansa kommunikoida sopi hyvin yhteen. Heidän oli näin ollen helppo samaistua toinen toisiinsa.

Muodostusvaiheelle on ominaista, että sen aikana ryhmässä esiintyy kolme erilaista roolia. *Portinvartija*, joka saattoi ryhmän jäsenet yhteen, oli Nat Hirsch. Juuri hänen luonaan Donaldson ja Sidney Hirsch tapasivat. *Karismaattisen johtajan* rooli kuului puolestaan epäilemättä juuri Sidneylle, maailmaan nähneelle narsistille, jonka rajaton itseluottamus veti muita jäseniä vastustamattomasti puoleensa. *Noviisin* roolissa olivat kaikki ryhmän jäsenet muodostusvaiheen aikana. Myöhemmissä vaiheissa ryhmään mukaan liittyneet noviisit saattoivat joutua todistamaan kyvykkyytensä tullakseen hyväksytyksi piirin jäseneksi.

Niin impressionisteja kuin Fugitive-ryhmää tutkittaessa voidaan todeta yhteistyöpiirien syntyvän merkittäviin, magneetinomaisiin paikkoihin, jonne kunnianhimoiset nuoret kokoontuvat uransa alkuvaiheessa. Valtavirran ulkolaidalla oleminen ja varsinaisten

mentorien puute ovat omiaan synnyttämään yhteenkuuluvuuden tunnetta ja saavat nämä noviisit kääntymään toistensa puoleen.

Fugitive-ryhmä ei varsinaisesti missään vaiheessa toiminut parityöskentelyn pohjalta. Tapaamisissa jäsenet haastoivat toinen toisiaan ja ilmapiiri oli kilpailuhenkinen. Tällainen yhteistyö ei houkuta jäseniään riskinottoon, puhumattakaan siitä, että he uskaltaisivat esitellä ryhmälle keskeneräisiä töitään. Haavoittuvuuden osoittaminen edellyttää syvempää luottamuksen tasoa, kuin mihin Fugitive-ryhmä olemassa olonsa aikana pääsi.